מ אב מיי פ״ן מהל׳

אב נוויי פיין מהכר פסה"מ הל"ב ופ"ג מהלי איסורי מובח הלכה א: ניי פ"א מהלי פרה הלי יא ופ"ד שם הלכה יז:

תורה אור השלם

צו אֶת אַהְרֹן וְאֶת בְּנְיוּ לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הְעלְה הִוֹא

בְאבּנוּ מּוֹלְנָדְה עֵל הַמְּוְבָּה הָעלָה עֵל הַלְּיְלָה עֵד הַבּקֶר וְאֵשׁ בָּל הַלְּיְלָה עֵד הַבּקֶר וְאֵשׁ הַמִּוְבָּחַ תּוּקִד בּוֹ: ויקרא ו, ב

מוסף רש"י

לא היה פסולו בקדש. אלא שאירע לה קודס שהוקדשה ונמלקה מטמא בגדים אבים

הבליעה (מעילה ג.) **ולילה כו'**

מוקדה על המזבח כל הלילה ויכול

מוקדה על המוצח כל הנילה ויכול להקטירן כל הלילה (פחחים חחי). קרצות שנורק דמן ציום, מלותן להעלות כל הלילה (ברבות ב.) בשחיטה. כדאמר" והקריצו

ב.) בשחיטה. כדמתרי והקרינו בני אהרן את הדם מקבלה ואילך מלות כהונה לימד על השחיטה שכשרה בזר (מנחות ו:): שחיטה שלאו עבודה היא. מדאתכשרו לאו עבודה היא. מדאתכשרו

כל הפסולים (לעיל יד:): ומחוי

רב עלה. לפרושי טעמא למלמא.

וב עלוו. לפרוםי טעונו לוונהת, מ"ט פסולה: אלעזר וחוקה. דכ' בשחיטתה ונמתם אותה אל אלעזר הכהן ושחט, וכמיב בה

חנעור הככן ושחפו, וכמוב כה בכר חוקה, וכל היכא דכחיב בכרה חוקה, וכל היכא דכחיב חוקה עכובא (עיני די"). דקדשי בד"ה היא. כלומר אין בה קדושת המוכח אלא קדושת דמים בעלמא, שהרי שחייטתה בהר המשחה, הלכך שהרי שחייטתה בהר המשחה, הלכך היו של ול עד עבודות נחלקות בה וכל החושה בתחום שונה בה וכל החושה בתחום שונה בה ושני מוני מוני מוני בתחום בתחום בתחום בתחום בתחום בתחום בתחום בתחום בתחום בכרה בלה דכות בתחום בתחום בתחום בתחום בכרה בכרה בכרה בתחום בתחו

העבודות שוות כה (יומא מב.).

דטעמא דשחיטתה פסולה בזר לאו

לשעתה אחתשתם פקונה כול להו משום דעבודה היא, דהא קדשי בד"ה היא דלא שייכא בהו עבודה, אלא גוח"כ היא דור פסול בה: אמר רב שישא כו'. לעולם לאו

עבודה היא והאי דבעיא כהן גבי

עפורט טינו ווספי דפעינו פסן גפי פרה לדומה גזה"כ היל (מנחות ב) אמראות נגעים. דכ' והוכל

וו) אמראות נגעים. זכי והוכח אל אהרן הכהן (יומא מב.) מנין ליוצא. מאימורי חטאת ועולה

חוץ לקלעים, שאע"פ שהוא פסול, מון מקופים, שמע פ שחת פסות כדחמרי בפי כילד לולין מהן לח הובא חת דמה אם עלה לח ירד (מנחות מח:) שהרי יוצא כשר בבמה. שלא היי שם קלעים: תנא

אזאת תורת העולה סמיך

. ליה. כדאמר במסכת נדה תורה

ליזה כל העולים שאם עלו לא אחת לכל העולים שאם עלו לא ירדו, והאי דנקט במה אסמכתא בעלמא היא, אבל עיקר טעמא

מהתם יליף (שם ו:):

נוםחאות רש"י כת"י

לקיימה כן פין ממות וזכרות בעופות כגון דוקיון שבעין שאין מומן ניכר אבל מחוסר אבר הקרינהו גא לפחתך: מ**טמא בנים** הבליעה. דלא אהני מליקה דידהו למידי שאפילו אם עלו ירדו שאין

מחיר מופים אם עם יידי שאק פסולן בקודש וכל שאין פסולן בקודש אמרי לקמן בפרק המזבח מקדש (דף פד.) אם עלה ירד וכיון שאין מתחר את האיסור לא מתעיט שאין מתחר שאת האיסור לא מתעיט

ממשמעו׳ נבילה וטריפה: פסונו

בקודש. כגון קדשים הראויין אבל נפסלו בעבודתיהן: אין מעמאין. דהא אהני מליקה דידהו דאם עלו לא ירדו ונמלאת מליקה זו מתרת את האיסור דילפי בברייתא בגמי

מה טריפה שאינה מתרת את

מה טריפה שחינה מתרת חם החיכור כל: שמאל ולילה אין החיכור כר: שמאל ולילה אין מעמאין. דאם על וא ירדו: זר און ומליקס סכין מעמאין. דאם על ירדו: מ"ש שמאל. דחשיב ליה מידו: מ"ש שמאל. דחשיב ליה מליקה המתרת איסור דאם על וא מליקה המתרת איסור דאם על וא

ירדו משום דחשכחן ליה הכשירח

באברים ופדרים. כלכ'

מח:

ושניםמית עינה. היינו שנחטטה דמחוסר אבר וממעטינן לה בפ"ק דקידושין (דף כד:) מדכתיב מן העוף ולא כל העוף פרט לשיבש גפה ולא כמו שפירש בקונטרס משום הקריבהו נא לפחתך וא"ת ל"ל קרא למחוסר אבר הא אפילו לבני

> (דף קטו.) ופ"ק דע"ו (דף ה:) הבא יו בהמה שחיין ראשי איברים שלה וי"ל דאי לאו דכתיב קרא בישראל הוה מוקמינן קרא דבני נח לישראל * ולא לבני נח כדאמר בפ׳ ד׳ מיתות (סנהדרין דף נט.) כל מצוה שנאמרה לבני נח ולא נשנית בסיני לישראל נאמרה ולא לבני נח א"נ הוה אמינא דכיון דחישתרי בעל מום בעופות לישראל טפי מבהמה אישתרי אפי׳ מחוסר אבר או א"נ הוה מוקמינן מכל החי דכתיב בבני נח דדוקה בהמה שמצינו שנחתר בה מוח לישרחל י אמר רב שמאל ולילה בו'. כולה הך סוגיא כר"ש כדפרישית במתני׳ ושמאל ולילה דאין מטמאין

> דרום תרד לר"ש ושמאל ולילה דאין

מטמאין בבית הבליעה ואם עלו לא ירדו טעמא בכל מקום כדמפרש הכא שמאל דאית ליה הכשר׳ ביום הכפורים ולילה לאיברים ופדרים מורין, גדולים כשרים קטנים מורין, גדולים כשרים קטנים מורין, גדולים ספולין מאימת מורין פסולין: פני יונה, קטנים כדים פסולין מאימת מורין פסולין מאימת מורין פסולין מאימת מהלהובות ספיב הלואלד: ושינם נפני הלהובות אבר פסול אף בשופות דהא קדיתה לן אין מתות חברות הבוומת בנוג דימום הברות בנוג בוומת בנוג דימום בנוג בוומת בנוג דימום בנוג בוומת בנוג ביומת ביומת בנוג ביומת בוומת בנוג ביומת בוומת בוומת בנוג ביומת בוומת בנוג ביומת בוומת בו

> נותיהב נשנחה כתיתחים אתנור מתי מחקה בעניינת דפרה לעיכולה! דקדשי בדק הכים היא, חה שהור פוסל כה אינו משום פסול עבודה:
> חוקה, אלונור כתי בכדסים היסל לעובו רכתיב חוקה בעניינת דפרה לעיכולה! דקדשי בדק הכים היא, חה שהור פוסל כה אינו משום פסול עבודה
> קדפי חוגה מבעיא. דעיקרא בכהן ואפי הכי כשרה בזר: ונילף מנמה. ניתא מליקם זר אם עלהה לא חוד שהרי הזר כשר בכתה שהרי במת יחיד אף בשרות לש!
> בכנרות היא ולא בעינון טומאה לא מעומא: זיר ישימא לא יולי, המנא עבודת פנים מעבודת במת: שפרי וואא שבר בכתה שהרי במת יחיד אף בשרות לש!
> על הפלעים כשלבות מונות (שופטים יו): מאא אואא פורם שנולה רנים מתין לני, שיקר הילות האלח לאונו השוב ביו, מורה אחת לכל העולים שאם עלו לא יידו דרושיון המם חודה העולה לרבות חאם לומעט
> ברכתיון מה היא על בכות את אלו ולהוציא לאו מרכבה אני את אלו של מוני אומה ברות היום המונות ביותו היותו בתול היותו בתול היותו הי ת את מידע של המו המידע מפסל ושמאל ולילה כיון דאשכתן להו הכשירה פעודת בין פנים כפסלו. בקודש חשיבי אבל מיקח זר כיון שכחן לה הכשירא בעבודת פנים לאו בפולו בקודש היא ומטמא: ור' יותן אמר זר אינו מעמא בנים כפסלו. בחאיל ביא) ואית ליה היכשרא בבמה: סכין מעמא בנים הבליעה. שב] דלא אשכחן ליה היכשרא בכי האי גונא דדמי לחלדה: כל לאיפויי זר. דלא מטמא בבית הבליעה:

חורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן. אינן ראויין לקרבן והוו להו כמליקת חולין דתניא בהכל שוחטין (חולין דף כב.) תורין גדולים ולא קטנים בני יונה קטנים ולא גדולים דלא אישתמיט קרא וכתב ח מן היונה ומן בני התורים ואימתי תורין כשירין משיזהיבו ואימתי בני יונה פסולין משילהיבו נולה מוזהבת

שסביב הלוחר: שנסמים עינה. דה"ל

מחוסר אבר יו והקריבהו נא לפחתך

וכי אמרינן ש אין תמות וזכרות בעופות

לענין דוקין שבעין הוא דקאמרינן ח:

שפחולה בקדש. שבאה לעזרה בהכשרה ונפסלה: גבז' שמאל

ולילה. מלק בשמאל או בלילה: זר.

והוא הדין לאונן וערל וכל הפסולין ":

ביום הכפורים. י נטל את המחתה

בימינו ואת הכף בשמאלו ולילה נמי שו

מאי שנא דאשכחן ליה הכשירה לכתחילה

באיברים ופדרים: אלעזר. כתיב ט

בשחיטתה וכתיב חוקה לעכב: דקדשי

בדק הבית היא. ועל כרחך אין

עבודות שלה חשובות עבודה: ונילף

מבמה. שהזר כשר בה למלוק עופות

לכתחילה דאין כיהון בבמה כדתנן בפ׳

בתרא (לקמן דף קיג.) וכיון דאשכחן ליה הכשירה לכתחילה בעלמא יטהר

כאן מידי נבילה: מבמה לא ילפינן.

במקדש דבמה כחול היא לגבי מקדש:

ורבי יוחגן אמר מלק זר אינו

מטמא בבים הבליעה. דילפינן

מבמה: **סכין מטמא.** דלא מליקה ולא שחיטה היא ודכוותה לא

השכחן הכשירה: מי לחיתויי שחיטת

קדשים בפנים. דלח מטמיח

דבמתני׳ לא תנן לה: כללא דסיפא

לאיתויי מליקת חולין בחוץ. דמטמיא

 מעילה ג., כ) לעיל לד:,
 ג) [לעיל יד: וש"ו, ד) לעיל
 יד: ע"ש יומא מב. ע"ש מנחות על לי. וטיק, ז) נעיל יד: ע"ש יומח מב. ע"ש מנחות ו: ע"ש, ס) ע' ירוש' יומא פ"ג ה"ז ובפ"מ, ו) ניומא מב. וש"כ], ו) לעיל נא. [לקמן סט. פר:] מנחות ו: מח:, ח) מלאכי מנחות ר: מה:, ח) מאכי
א ח, ע) קידושין כד:, י) לעיל
טו:, כ) יומא מז., () במדבר
ט ב-ג, מ) שייך לדף שאח"ז,
ט [וע"ע תו"ע"ו ה: ד"ה מנין, כעי"ז מעילה ב., **ע**) עי׳ דף קט., כ) ד״ה הג״ה

גליון הש"ם

תום' ד"ה ושניסמית כו' ולא לבני נח. עיין חולין דף כג ע״א מד״ה תמות:

שיוויי ווחחאות א] והא"ר זירא אמר רב (שמכ"י). וכ"ה לעיל יד נ:

ב] קדשי בדק הבית הויא עבודה כל״ל (ח״ו): ג] ל״ל וכי עבורוי לכל (ווו): גן ללי וכי תימא מבמה (צ׳ק): ד] העולה ריבה סמיך ליה (כי־צ): ה] פסולה ואין מטמאין בבית הבליעה (כי"צ): ו] תינת לאו ליתה בכי"מ: ז] ל"ל ולכתוב ימנס נכיית: זן כ"ל ודפחוב (צ־ק) ח] בש"מ נוסף שאין מומן ניכר: מן נמי אשכחן ליה כו' כל"ל והשחר נמחק (ש־m): ין מכל החי הבא כל"ל (ש־m): יאן אבר והור מוקמינן כו' כל"ל, ותיכת דהרה מהקמיתן כרי כלייג, תמיכת א"ב נמחק, וכן הול בתוס" קידוטין (כד 2) ד"יה מיל (צ"ק,ח"ב וע"ש): יב] דוקא בבהמה כל"ל (ש"ח): יב] ל"ל דירדו (צ"ק): יר] ל"ל בשחיטה (ש"ח). כ"ל במליקה (כי"ב): מון דוקא נקט ר"ש (ש"מ) דע"כ לאו ר"ש (ש"נו). שון דע"כ לאו דווקא למאי כל"ל (שמכ"י). וג" ל"ק דע"כ צריך לומר הכי למאי: יו] דממעט (באה"מ): יה] ל"ל שמאל כלי ול"ו (באה"מ): ייםן ממעט דאין (באחים):
יים הוה ממעט דאין כליל
((שיח): כן לייל דדרום (ציק):
כאן שמאל ולילה כליל ((שחכיי):
כבן לייל נמי מפרש (ציק):
כבן לייל (מי מפרש (ציק):
כבן ובשמעתין (שיח): כדן לייל לכתחילה מהדדי או מבמה (צ"ק). ועי' נאס"מ. נ"ל לכתחילה מבמה (ב"ש): לכתחילה מבמה (ב"ש). כה] חושש הא דמשכח כל״ל (צ״ק). ונח״ל מפ׳ עפ״י גי׳ שלנו ע"ש: כו] למטה שבפנים בחוץ כל"ל (גליון): כון דירד (צ"ק) כמ"ל (נביות): בזן דירד (נייק): בה] ל"ל שלא (שיח:): בם] ר"ל ולא כמו שפי הסוס' בפנים (וחיו ונדש). והל"ק גר" ולא כמותו בפנים. ופי שלא מלינו כמותו בסכל בפנים: ל] גר' ל"ק דהא: לא! 2"ל הכא איכא וכוי דאין מטמאין (ציק): לב] 5"ל אין נ"ל פרש"י (שיח). וע' רש"י סט ל כמי" ל"כ" למיל קים לפול. וע' ננסי כח"דה מנוקה פסור. וע" בה"א, ל"ק וח"נ: לגן 5"ל בה"א, ל"ק וח"נ: לגן 5"ל נמוקה פסור. ועד מנוקק (ש"מ): לדן הכשירא כל"ל (ב"ש): להן רי לדור מבמה דרא לה"ל (ש"מ): לון 5"ל לון 5"ל ידדו (בארמ): לון כ"ל מלימה זד ומפרו מריים? מליקת זר וסכין (כי"י): לח] לכח' ל"ע דהרי בצמת יחיד נכנף לייע דהרי בבנות יחיד גת היתר הבמות כשר בכל ז ולא בעי בכור ולא היה עבודה בבכורות רק קודם הקמת המשכן (גליון): למן נ"א בשדות מ"מ בעבודות אחרות מ"מ בעבודות אחרות (ש"ם): מאן כ"ל הואיל (ש"ח): מאן כ"ל הנאיל דאשכחן ליה הכשירה בשחיטה (ב"פ): מבן נכי"פ נוסף דלא מליקה ולא שחיטה

שימה מקובצת

זה הכלל כל שהיה פסולו בקודש כו'. זה חברי ב... פ"ה בעלמא (לקמן פד.) שאירע טטוי. לאחר שהובאו בעזרה. ולא נהירא שהרי מחר שהובאו בעזרה ואפ"ה החיה. שהוכם בעורה, ולא נהירא שהרי מלק בסכין אירע פסולו בעורה ואפ״ה מטמאינן, וכן נמי זר חשיב ליה פסולו בקודש לר יוחנן בגמרא, וכן שחאל בקודש לר' יותנן בגמרא, וכן שמאל לילה אי לאו משום דאית ליה הכשר ביוה"כ ובאיברים ופדרים כדמוכח מתניתין דהכא לכאורה כר״ש דאית ליה ולקמן פד.) כל שפסולו בקודש אם עלו לא

יכדו ולהכי אמר מלה בלילה אין מטמאין לפי שמתרת את האיסור כדמשמע בגמרא דבהכי תלי טעמא. ואותו טעמא דפסילו בהודש גורם לנו דמתרת את האיסור וואס) ירד והנה ימור מתם למינה היו של מנות מה הריקור בינושנו בנותר היבה ימו שעות, וחומי שעמות משקר בקודש גדרם כדי מנותר מה הריקור (חבה) [דאם] עלה לא חדד בדסני לקטן, וכן כל סוגיא דגמרא כרייש איירי. וא"ח אי ממני כרייש היב מיספלה של, בספיק היבה אחרים בכרייתה, וגרים ריית מלק בדסי לינו, רייד מתחמיתן כרי היא רפליה סבר כרייש וכן ככל הייד בסקול בקודש אם עלו לא ידרו סבר לה ברייש, ולענין מלקה בשחלה לילה סבר לה כרבי יהודה. אבל אין לומר דכולה מסגי אסיא בריי, דהא תחני להינה אין מטמא היינו משום דלא חדר בראמר בנמנרא והיי משמא שחיטה לילה להכי ללא מדד, דאי חדר אחלא אין מטמאין, וכן משמע בנמרא דטעמה אלילה אין מטמא היינו משום דלא חדר בראמר בנמנרא והיי מתחת האיסור ור"ל האיסור דלא מרד. אלא ודאי צריד לומר דלא אחיא כרכי יהודה: וגיילה מבשה. וא"ת והלא איכא מ"ד ולממו שנו איל דמ"מ מלף עוף מבהמה. וא"מ ומאחה עבודה מיד, מעם הים נדין עומר צגם ממים על פייחה. צריקה בשבחה וחיים המס שיבו מיד (מקום פט, זמן טף בצמה, ריי גו מיד על שיך היש תומיה בעמה). איז משחתים המס המס המס היה היה לה משחתים המס היה היה לה משחתים היה במס היה במס המס היה במס המס היה במס היה במס המס היה במס היה מס היה מס היה מס היה מס היה ממס היה

אתורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן שיבשה גפה שניסמית עינה ושנקמעה רגלה מממא בבית הבליעה יזה הכלל מכל שפסולו בקודש אינו מממא בבית הבליעה לא היה פסולו בקודש מטמא בבית הבליעה: גמ' אמר רב שמאל ולילה אין מטמאין בבית הבליעה זר וסכין מטמאין בבית הבליעה מאי שנא ישמאל דאית ליה הכשירה ביוה"כ ולילה אית ליה הכשירה באיברים ופדרים זר גמי אית ליה הכשירה בשחימה שחימה לאו עבודה היא ולא ייוהא"ראו זירא יישהימה ביות עבודה מיא ולא ישחימת פרה בזר פסולה סומחוי רב עלה אלעזר י וחוקה שאני פרה ידקדשי בדק הבית היא ולא כל דכן הוא קדשי בדק הביתם בעו כהונה קרשי מזבח מיבעיא אמר רב שישא בריה דרב אידי מידי דהוה אמראות נגעים דלאו עבודה היא ובעיא כהונה ונילף מבמה מבמה ב לא יליף ולא והתניא ימנין ליוצא שאם עלה לא ירד שהרי יוצא כשר בבמה תנא יאואת תורת העולה יו סמיך ליה

בהדיא קתני תני והדר מפרש תא שמע זה הכלל כל שהיה פסולו בקודש אינו משמא בגדים אבית הבליעה בשלמא לרבי יוחגן כל לאיתויי זר אלא לרב לאיתויי מאי

ורבי יוחנן אמר זר אין מממא אבית הבליעה סכין מטמא אבית הבליעה תגן כל הפסולין שמלקו מליקתן פסולה יו בשלמא לר' יוחנו כל לאיתויי זר אלא לרב כל לאיתויי מאי לאו וו לאיתויי שמאל ולילה שמאל ולילה

נח אסור כדרשינן לקמן פ׳ בתרא

דאם עלו לא ירדו וזר וסכין דמטמאין (ירדו) יש לר"ש דכיון דאירע פסול [קודם שחיטה] דאירע כמו דחנקינון דמי ס וירדו דאין פסולן בקודש שלא נחקדש בכלי וכל שפסולו בקודש דלא ירד היינו שאירע פסול משנשחט ונתקדש בקדושת כלי ולה כמו שפי׳ בקונטרס לקמן בפ׳ המזבח מקדש (דף פד.) אין פסולו בקודש שאירע פסול קודם ביאמו לעזרה כגון רובע ונרבע דנרבע בעזרה מאי איכא למימר ועוד דשחיטת דרום ר"ל במעילה [דף ב:] דתרד לר"ש ולאו דוקא מו ר"ש רובע ונרבע דה"ה זר במליקה ובקמילה תרד דעל כרחיך יו למאי דבעי למימר רבה דשחיטת

ורבי יהודה ממעט א לילה אע"ג דאית ליה הכשר׳ ושמאל או נמי ה"ל יש הכשר׳ וממעט דאין לומר דלא ממעט אלא ג׳ דברים משום דמלחא מיעוטי כתיבי דהא מלקה זר ובעל מום תרד לר' יהודה וכן שחיטת דרום וא"ת ומה בין שחיטת דרום לרבי יהודה לפסח וחטאת שלא לשמו דרום כן נמי כשר בשאר קדשים וי"ל דדרום דמי לנשחט בחוץ דתרוייהו פסולי מקום ומהאי טעמא היה רוצה לומר רבה לר"ש דתרד וא"ת דהכא משמע דלרב לא הוי פסול זר כפסול שמאל כאו ובפ"ק דמנחות (דף ו:) משווה להו לענין אם קמץ יחזיר וי"ל דהתם אין תלוי בהכשר דהא מכשר ר' יהודה בן בתירא בכל הפסולין כולן. הגה"ה נ"ל פירוש דכל שפסולו בקודש היינו כל שפסולו כשר בעלמא בקודש דהא לשון זה תגן לקמן בפ׳ המובח מקדש (דף פד.) גבי אם עלו לא ירדו והחם נמי מפרש לכל אוחם שלא ירדו היכן כשרים בעלמא ולעיל פ״ה (דף מה) מפרש בו להו לן בדם כשר שהרי לן כשר בחימורים וכן כולהו ובשמעתח בו נמי מפרש מ״ש שמחל דחינו מטמח דאית ליה הכשיר׳ ביוה״כ ולילה באיברים ופדרים וזר וסכין מטמאין דלית להו הכשיר׳ בעלמא ור׳ יוחנן דאמר מליקת זר אין מטמאה משום דאית ליה הכשירא או בשחיטה או בבמה וכן בהמה בעלת מום דלא תרד לר"ע בדוקין שבעין הואיל וכשר בעופות ולרבנן נמי אי משכחת ליה בבהמה הכשירא לא תרד ולרבי שמעון נמי בעי הכשירא בעלמא דהיינו פסולו בקודש ולהכי חנן גבי אחנן וכלאים ירדו דלית להו הכשירא בעלמא והא דר' יהודה בעצמו אומר מפני מה לן בדם כשר שכשר באימורין [ולן] באימורין [שכשר] בבשר לאורויי דשאר עבודות ילפינן מלכתחילה ביז או מבמה אבל עבודות דם לא ולהכי קאמר ירדו בג' דמכשירן ר"ש דאינו חושש בהו כיון דמשכח הכשירא בשום מקום אבל עבודות דם שפיר יליף ר' יהודה מעבודות דם אפי' מהכשירן ולהכי שלמעלה שלמטה כו שבפנים שבחוץ לא ירד וטריפה ירד כו אפי' לר״ש אפי' לר״ע דיליף בהמה מעוף אע״ג דאשכחן הכשירא בעוף טריפה במליקה אם תתרץ התם מלוותו בכך הא ילפינו שמאל לא ירד מהכשר דיוה"כ י"ל דתרתי לא ילפי בהמה מעוף וגם שלא בהכשרו ממלוותו בכך אי נמי לא ילפינן פסול של קודם שחיטה כגון טריפה ממליקה שאינו דוגמתו לא בהן אירע קודם שחיטה וכמדומה לי שכן פירש לנו רבינו הקדוש נ"ע ולא כמו בבן שבפנים וא"כ אין מטמאין בגדים אבית הבליעה וגם אם עלו לא ירדו הא לו בהא תליא דהא לישנא דכל שפסולו בקודש גבי תרווייהו תגן לה ובריש מעילה [דף ג.] נמי מדמה להו לתרווייהו ושחיטת עוף קדשים בפנים דאמרינן בסמוך אין מטמאין אע"ג דתרד כדמוכח בפרק השוחט והמעלה (לקמן דף קיה). דפטר ליה אם העלהו אחרי כן בחוץ ואם לא ירדו בפנים היה חייב בחוץ כדאיתא בפ"ב ש החם או איכא קרא בסמוך למימר אין מטמאין והא דאמרינן בשחיטת דרום דירדו לרבי יהודה פ"ק דמעילה (דף ב:) אע"ג דאית ליה הכשירא דקדשים קלים ודמים שלמטה למעלה לא ירד אף לר" יהודה מ"מ כיון דשחיטתן חוץ למקומן חשיבי כשוחט חוץ והוו כמאן דחנקינהו דמי ומליקת פסול דקאמר בסמוך אין מטמאה אין ₪ ל"ל כפירש"י שפירש בעל מום דלא אשכחן כהן בעל מום שכשר לעבודה ואפילו בבמה כדאשכחן ₪ (דמוכח) לעיל ריש פ"ב (דף טו.) דפריך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו בבמה אבל מליקת פסול היינו או אונן או טמא או פסול אחר דאישתרי בעלמא ונשפך דמה מן הנואר דלא ירדו משום דכבר נעשית כל השחיטה כהוגן. ברו"ך: דאית דיה הכשירה ביוה"ב. הוה מני למימר בהולכת אברים אלא כיון דמשכח יוה"כ בעבודה דמעכב כפרה נקטיה: שחיטה דאו עבודה היא. פירשתי לעיל בסוף פ"ק (דף יד:) ®: וגילף מבמה. פי׳ כיון דמכשרת לילה אע״ג דאין פסולו בקודש משום דאית ליה הכשירא א״כ זר נמי כיון דאית ליה הכשירא 🖶 והוה מצי לשנויי דאמיא כמ"ד (לקמן דף סט.) דאין מנחה ועופות בבמה וברייתא דתניא לקמיה כרבי יוחגן לא קשיא לדידיה דאתיא כמ"ד דיש מנחה ושמא משמע ליה דאי ילפא מבמה ילפינן אפי' מנחה ועופות כיון דאיכא הכשירא מיהא לזר: ובר תימא מבמה לא ידיף והתניא מגין

ביוה"כ כדתנן (יומא מוז). נעל את המחתה בימינו ואת הכף בשמאלו: המוסה לאו עבודה היא. שאף דלא תני במתנימין דהא מקל וחומר אתו דמליקת לילה דלרבי יהודה תרד אינה מטמאה כל שכן הנך דלא תרד 🌣 לר' יהודה דלא מטמו: למיהב טעמא למילמיה: **אלעזר**

ייהיה בכלל כל השלים, דמישני דואם נעמיד בדבר שפסול בנמה. לכך נראה דה"פ אאת חורת סמיך חורה אתה לכל השלים, כלותר אתה שפסולי בקודש בפסלי בקודש הפסים בפשים בסמיך חורה אתה לכל השלים, כלותר שפסולי בקודש בפסלי בקודש בפסלי בקודש בפסלי בקודש בפסלי במודש בהכשר. לאפויקי מליקה זר דפסול מעיקה א

דיוצא בו'. אע"ג דהך ברייתא כר' יהודה בפ' המובח מקדש (לקמן דף פד:) מ"מ כיון דר' יהודה דמחמיר יליף מבמה כל שכן ר"ש ומשני

אזאת תורת העולה סמיך דמרבינן כל דבר שיש לו הכשר אע"ג דלית ליה הכשר אלא בבמה מיהו עבודת הדם לא יליף ר' יהודה לה דהם ממעט נשחטה בלילה ויצא דמה וכן שחיטת דרום: אלא דרב דאתויי מאי. וליכא למימר לאתויי חוץ לומנו וחוץ למקומו ושלא לשמו